

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УПРАВЛІННЯ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «КИЄВО-МОГИЛЯНСЬКА АКАДЕМІЯ»
НАЦІОНАЛЬНЕ АГЕНТСТВО УКРАЇНИ
З ПИТАНЬ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ
МАРІУПОЛЬСЬКА МІСЬКА РАДА
ГО «ФОНД РОЗВИТКУ МАРІУПОЛЯ»
WYŻSZA SZKOŁA EKONOMICZNO-HUMANISTYCZNA
(POLSKA, BIELSKO-BIALA)
EURÓPSKY INŠTITÚT ĎALŠIEHO VZDELÁVANIA (SLOVAKIA)
РААТА GUGUSHVILI INSTITUTE OF ECONOMICS OF IVANE
JAVAKHISHVILI TBILISI STATE UNIVERSITY (TBILISI, GEORGIA)
ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ЕКОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

**ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ
ДЛЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ:
ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ
НА НАЦІОНАЛЬНОМУ
ТА МІСЦЕВОМУ РІВНЯХ**

**Матеріали II Міжнародної
науково-практичної конференції**

Маріуполь – Київ, 2019

УДК 316/352

П 36

П-36 Публічне управління для сталого розвитку: виклики та перспективи на національному та місцевому рівнях: збірник матеріалів II Міжнародної науково-практичної конференції. 7-8 травня 2019 р. Маріуполь (Україна) – Київ (Україна) – Бельсько-Бяла (Польща). – Маріуполь-Київ: ПП Халіков Р.Р., 2019. – 194 с.

ISBN 978-617-7565-33-7

Редакційна колегія:

Марова С. Ф. – голова, д. держ.упр., професор, ректор Донецького державного університету управління

Чечель А. О. – заступник голови, д. е. н., доцент, завідувач кафедри публічного управління та адміністрування Донецького державного університету управління

Балусва О. В. – д. е. н., професор, проректор з наукової та виховної роботи Донецького державного університету управління

Токарева В. І. – д. держ.упр., професор, проректор з науково-педагогічної роботи Донецького державного університету управління

Зелінська М. І. – к. політ.н., доцент кафедри публічного управління та адміністрування Донецького державного університету управління

Тарасенко Д. Л., – к. держ.упр., доцент, доцент кафедри публічного управління та адміністрування Донецького державного університету управління

Хлобистов Є.В. – д. е. н., професор, Національний університет «Києво-Могилянська академія»; директор Міжнародного науково-дидактичного інституту Вищої Школи економіки та гуманітаристики (Wyższa Szkoła Ekonomiczno-Humanistyczna (Bielsko-Biala, Polska)

Abesadze Ramaz, Doctor of Economics, Professor, Paata Gugushvili Institute of Economics of Ivane Javakhishvili Tbilisi State University (Tbilisi, Georgia)

Zat'ko Jozef, Dr.h.c. mult. JUDr., Honor. Prof. mult., prorektor pre medzinárodné vzťahy Wyższa Szkoła Komunikacji i Zarządzania (Polsko, Poznań), Prezident Európsky inštitút ďalšieho vzdelávania (Slovakia)

Павленко О.П. – к. е. н., доцент, завідувач кафедри менеджменту природоохоронної діяльності Одеського державного екологічного університету

Відповідальна за випуск – *Чечель А.О.*,
д.е.н., доцент, завідувач кафедри публічного управління та адміністрування
Донецького державного університету управління

© Донецький державний університет управління
(м. Маріуполь), 2019

Чечель А.О.,

*доктор економічних наук, доцент, завідувач
кафедри публічного управління та адміністрування,
Донецький державний університет управління (м. Маріуполь)*

Гречуха К. С.,

*головний спеціаліст відділу фінансування та бухгалтерського
обліку, прокуратура Донецької області,
здобувач ОС «магістр», спеціальності «Публічне управління та
адміністрування», Донецький державний університет управління
(м. Маріуполь)*

ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНА СТІЙКІСТЬ ЯК УМОВА ЗБАЛАНСОВАНОГО РОЗВИТКУ

Затверджений ООН Порядок денний до 2030 року «План дій для людей, планети та процвітання» поставив перед усіма країнами світу складні завдання щодо забезпечення сталого розвитку. Тому, враховуючи складну суспільно-політичну ситуацію, для України серед пріоритетних напрямків має бути не лише досягнення певних темпів зростання, але й забезпечення його фінансово-економічної стійкості.

Наукові думки щодо трактувань фінансово-економічної стійкості поєднують безліч різноманітних підходів, проте, на наш погляд, її доцільно розглядати як якісну характеристику загального стану фінансових ресурсів, який визначається достатністю, рівновагою та оптимальним співвідношенням активів за умов підтримання на потрібному рівні ліквідності та платоспроможності, зростання прибутку та зменшення ризиків і який здатен переносити непередбачувані витрати, а також зберігати стан ефективного функціонування.

Серед фінансових змінних, що заслуговують уваги як важелі та інструменти забезпечення екологічно сталого розвитку визначимо наступні: процентні ставки за кредитами, обсяги кредитних ресурсів, ставки рентних платежів та податків, обсяги бюджетних коштів, цільові гранти (міжнародні транші, національні трансферти, місцеві цільові програми).

Індикаторами екологічно сталого розвитку в короткостроковому періоді мають стати сукупність показників, що відображають ступінь забруднення довкілля та рівень інтенсивності використання природних реурсів, тоді як в довгостроковому періоді відбиттям рівноважності результатом розвитку економіки стає стійкий рівень темпів капіталоозброєності, який залежить від вибуття капіталу та його розміру, а також норми збереження [1].

Також треба зазначити, що чинники, що впливають на стійке функціонування та розвиток підприємств різних галузей та форм власності можуть бути класифіковані, а саме [2]:

1) чинники зовнішнього середовища:

загальноекономічна кон'юнктура: нормативно законодавча база; податкова політика; вплив науково технічного прогресу; форми та види державної підтримки; умови кредитування; взаємовідносини із міжнародними фінансово економічними організаціями.

економічні умови: галузева структура економіки; природньо ресурсний потенціал; інвестиційні процеси; рівень інфляції;

соціально-економічні умови: техногенна небезпека промислових підприємств; забруднення території; захворюваність і тривалість життя населення; обсяги ринку праці та зайнятості; рівень і структури доходів та видатків зайнятого населення; можливості самореалізації особистості

2) чинники внутрішнього середовища:

організаційно-економічні умови: становище підприємства на товарному ринку; попит на продукцію, послуги підприємства; потенціал у діловій співпраці з партнерами; чисельність та кваліфікація персоналу; стан основних виробничих фондів, відповідність новітнім технологіям виробництва; якість продукції, що виробляється; диверсифікація діяльності;

фінансовий стан: ліквідність і платоспроможність; фінансова стійкість; ділова активність; рентабельність.

якість менеджменту: інноваційність рівня управління; кваліфікація менеджерів; рівень інтеграції процесів управління; рівень обґрунтованості рішень.

Досягнення бажаних результатів сталого розвитку можливо лише тоді, коли інноваційна діяльність не буде обмежена виключно технічними інноваціями, пріоритетними повинні бути визнані також соціально-екологічні аспекти інноваційної діяльності, але пи-

тання фінансово-економічної стійкості завжди будуть визначати тенденції економічного розвитку в країні.

ЛІТЕРАТУРА

1. Шкодкіна, Ю.М. Этапы трансформации финансового механизма устойчивого развития [Електронний ресурс] / Ю.М. Шкодкіна, И.Д. Скляр // European Journal of Economic Studies. – 2013. – Vol. (5). – №4 — Режим доступу до журн.: <http://ejournal2.com/ru/archive.html>
2. Широков Б.М. Малый бизнес. Финансовая среда предпринимательства / Б.М. Широков. – М.: Финансы и статистика, 2010. – 496 с.

УДК 658.589(474)

Чечель А.О.,

*доктор економічних наук, доцент, завідувач
кафедри публічного управління та адміністрування,
Донецький державний університет управління (м. Маріуполь)*

Харланова Д. А.,

*здобувач ОС «магістр», спеціальності «Публічне управління та
адміністрування», Донецький державний університет управління
(м. Маріуполь),*

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРЕВАГИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

Інноваційний шлях розвитку держави є основним напрямом забезпечення стабільності економічних процесів. Суттєву питому вагу у складі ВВП України займає промисловість, яка володіє значним інноваційним потенціалом, та, як наслідок, можливістю забезпечити стрімкий інноваційний розвиток.

У 2017 р. інноваційною діяльністю в промисловості займалися 759 підприємств, або 16,2% обстежених промислових. Серед регіонів вищою за середню в Україні частка інноваційно активних підприємств була в Харківській, Тернопільській, Миколаївській, Черкаській, Кіровоградській, Івано-Франківській, Запорізькій, Сумській областях та м. Києві [1]. На основі даних [1] побудовано діаграму (рис. 1).

Інноваційний розвиток промислових підприємств передбачає наступні переваги на рівні національних інтересів: